

vyživovací příspěvek, a nelze je brát v úvahu při zjišťování, ohrožena-li výživa oprávněných čili nic.

Naříkané rozhodnutí, jež zamítá nárok obou dětí proto, že výživa jejich není ohrožena, nemůže tedy odůvodňovati toto svoje stanovisko poukazem na možnost vlastního výdělků.

Pokud snad naříkané rozhodnutí stojí na stanovisku, že výživa obou dětí i výživa Marie Zvárové je zabezpečena již výtěžky hospodářství — toto stanovisko nedošlo v naříkaném rozhodnutí přesného výrazu, neboť naříkané rozhodnutí zastavuje výplatu vyživovacího příspěvku vzhledem na schopnost obou dětí ku práci a vzhledem na výnos hospodářství — dlužno k tomu poukázati, že zjištění ohledně úhrady životních potřeb Marie Zvárové a jejich dětí výtěžky hospodářství nemá ve spisech opory. Odepření vyživovacího příspěvku již přiznaného je ovšem přípustno, může však nastati jen při novém skutkovém podkladě řádně vyšetřeném a uchylujícím se od skutkového zjištění dřívějších rozhodnutí. Dle spisů byl za Karla Zváru přiřknut vyživovací příspěvek Marii Zvárové a jejím dvěma dětem rozhodnutím okresní vyživovací komise v Benešově ze dne 21. února 1918 čís. 1319/5. Po tomto dni nebyla konána nová šetření ani o stavu, ve kterém hospodářství manželů Zvárových jest, ani o výnosnosti jeho v kritické době. Neopírá se tedy naříkané rozhodnutí o nově zjištěný stav věci, pokud považuje výtěžky hospodářství za dostatečné k úhradě potřeb Marie Zvárové a jejich dvou dětí, a jest tedy po této stránce skutkový základ naříkaného rozhodnutí nedostatečně zjištěn.

Z těchto důvodů bylo o stížnosti rozhodnuto tak, jak v enunciatě nálezu je uvedeno, aniž bylo třeba obírat se ostatními námitkami stěžovatelů.

Č. 213.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Slezsko): *
Ustanovení § 4, posl. odst. slez. řádu dávk. nevztahuje se na úplatné převody nemovitostí s ascendentů na osoby spojené s descendenty svazkem manželským.

(Nález ze dne 22. října 1919 č. 5010.)

V ě c: Gustav Lipschitz, majitel realit ve Wendrynu, okres Těšín, proti zemskému výboru slezskému v Opavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Stěžovatel koupil se svou manželkou trhovou smlouvou ze dne 31. srpna 1913 nemovitosti ve vl. čís. 261 a 262 ve Wendryně od tchýně Karoliny Lanzerové, která byla se svojí rodinou jejich vlastníci přes 25 roků. Koupené nemovitosti byly mu připsány polovicí do vlastnictví. Díly jejich prodal s manželkou kupními smlouvami ze dne 25. ledna 1916 a 3. února 1916 a byla z těchto převodů vyměřena platebním rozkazem slezského zemského úřadu k vyměření dávky z přírůstku hodnoty ze dne 3. dubna 1919 čís. 2978/16 A dávka penízem 92 K 34 h. Při vyměření dávky byla odpočítána 50 proc. sleva 30 K 78 h se zřetelem na držbu polovice prodaných nemovitostí, připadající manželce stěžovatelově, přesahující 25 let.

Stěžovatel domáhal se pořadem instancí toho, aby dávka snížena byla o dalších 30 K 78 h, poněvadž prý 50procentní slevu jest odpočítati také z dávky připadající na jeho polovici prodaných pozemků.

O stížnosti podané do rozhodnutí slezského správního výboru v Opavě ze dne 12. května 1919 čís. 7198, jenž platební rozkaz I. stolice potvrdil, uvážil nejvyšší správní soud toto:

Podle § 4, odst. 3 slezského dávk. řádu nepodléhají dávce úplatné převody s ascendentů na descendenty a mezi manžely a nemá slezský dávkový řád obdobného předpisu jako § 4, odst. 3 kraňského řádu, podle kterého od dávky jsou osvobozeny i úplatné převody s ascendentů na zetě nebo snachu. Se zřetelem na přesně vyhraněný a všeobecně známý pojem slov »ascendent« a »descendent« není nejmenší pochybnosti o tom, že zákon, mluvící-li v cit. normě o ascendentech a descendentech, má na mysli krevní příbuzenský svazek mezi osobami spřízněnými v linii vzestupné a sestupné tak, jak ho stanoví § 42 ob. z. obč. Osvobození od dávky, jak je normováno § 4., odst. 3 slezského dávkového řádu, nevztahuje se tedy na úplatná právní jednání, jimiž uskutečňuje se převod nemovitostí mezi kompaciscenty toliko sešvakřenými. Důsledkem toho jest ovšem také, že v těchto případech počítání doby držby při vyměřování dávky neděje se způsobem, stanoveným posledním odstavcem § 4. slezského dávkového řádu.

Na tomto stavu věci nemění ničeho ta okolnost, že zákon ze dne 18. června 1901 čís. 74 ř. z. v § 1, odst. 1 na roveň staví krevní příbuzenství a švakrovství, neboť jasné znění § 4 slezského dávkového řádu vylučuje při vyměření dávky použití principu stanoveného výše uvedeným zákonem o poplatcích z převodu nemovitostí.

Stěžovatel nabyl polovici nemovitostí, z nichž sporná dávka předepsána, kupní smlouvou ze dne 31. srpna 1916 od svojí tchýně a nikoliv od ascendentů nebo od manželky, a možno tedy při vyměření dávky bráti zřetel jen na dobu držby počítanou od kupní smlouvy ze dne 31. srpna 1916 a nikoliv na dobu, po kterou tchýně stěžovatelova, resp. její předchůdci v držbě byli.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 214.

Právo volební do obcí: I. * Aby byla upomínka ve smyslu § 5, č. 3 zák. ze dne 31. ledna 1919 č. 75 sb. z. a n. řádná a osobní, musí obsahovati druh dlužné veřejné dávky obecní a cifru výše dluhu a musí býti dodána dlužníku. — **II. *** Také v řízení dle § 53 zák. ze dne 31. ledna 1919 č. 75 sb. z. a n. o volbách v obcích jest zachovávatí zásadu slyšení stran.

(Nález ze dne 22. října 1919 č. 5117.)

Věc: Vratislav Beneš ve Skutči (adv. Dr. Alfred Meissner z Prahy) proti okresní správě politické ve Vysokém Mýtě o právo volitelnosti.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.